

ЈЕДНОМ СМО УПАЛИ У КРАЉЕВО

После ослобођења Чачка, 1. октобра 1941. године, наша чета се била сместила код куће погинулог партизанског борца Милана Петровића Сурца. Ту смо остали неколико дана.

После дан — два прочитана нам је наредба штаба Чачанског НОП одреда о формирању Драгачевског партизанског батаљона,, који је имао четири чете. Ја сам био у Другој чети. Командир је био Ратко Парезановић, а комесар Љубинко Радојичић.

После неколико дана наш батаљон је кренуо према Краљеву.

После дизања у ваздух војних магацина у Мрсаћу и повлачења немачких војника који су чували ове магацине с муницијом, ми смо блокирали околину. . . У Мрсаћу смо се задржали једно по подне и целу ноћ, а затим кренули даље према Краљеву. Дошли смо до близу Ратарске школе и ту се привремено сместили. . .

Сећам се једног упада у Краљево.

Моја чета је била код саме Ратарске школе и одатле је требало да кренемо према железничкој станици, десно. Пошли смо у град. Немци су страховито пуцали. Били смо помешани са борцима Трнавског батаљона Чачанског одреда.

Ја сам са Душаном Јечменићем из Губереваца и Срећком Цветићем из Миросаљаца био нераздвојан и готово увек смо заједно одлазили на извршавање борбених задатака.

Те ноћи, када смо ушли у Краљево, са мном су били: Душан Јечменић — Јечменица, Срећко Цветић, Миломир Миливојевић и. Боца Живковић. Живковић је носио пушку, која је била пуна а незакончена,

Када смо ушли у град, он је ударио кундаком пушке у једна врата верујући да се ту налазе Немци, али је пушка опалила. Како је цев била уперена према његовим грудима, он је био тешко рањен. Ми смо га унели у ту кућу и ставили у кревет, али је убрзо издахнуо. Код њега су остали Јечменић, Цветић и Миливојевић. Ја сам пошао даље у град излазећи кроз двориште на улицу. Идући, спазио сам у једном дворишту немачког официра, који је ту вероватно спавао, па га је пробудио пуцањ Живковићеве пушке. Рекао сам му:

Халт!

— Он је дигао руке увис и почео да виче:

— Ја партизано! Ја партизано!

Држао сам пушку на готовс и показивао му мимиком да стане поред зида. Пошто сам био сам, плашио сам се да ма шта предузнем, јер сам сумњао да још има Немаца у самој кући. У том моменту стигао је Јечменица. Када је видео о чему се ради, ушао је у собу у којој је становао овај немачки официр, узео му ташну, у којој су била нека документа, изашао у двориште, отпасао му опасач и узео пиштољ. Када смо га разоружали, договорили смо се да га потерамо и живог доведемо у команду наше чете. Изашли смо на улицу. Душан Јечменић ми је рекао да је веома ризично терати овог официра, јер можемо да наиђемо на Немце, па је предложио да га ликовирамо... Ја сам то прихватио и он, га је са неколико метака из пиштоља (који је иначе био официров) убио.

Тада смо размишљали шта даље да радихмо, пошто смо у граду остали само нас двојица. Пошли смо, ипак, у неодређеном правцу и стигли на обалу Ибра. Ту смо се нашли са водником Душаном Ђурђевићем и групом бораца, питали смо се шта да радимо: да ли ићи преко реке или назад. За то време Немци су непрекидно за нама пуцали. Када смо видели да се назад не може, прегазили смо реку.

Изјутра рано стигли смо у команду чете и рапортирали командирину како смо прошли у Краљеву и шта се све догодило. Тог истог дана, само нешто касније, Јечменица је рапортирао и команданту батаљона Богдану Капелану.

Тога јутра није се вратило више наших бораца који су изгинули у граду.

Ми смо у чету донели ташну убијеног немачког официра, која је, потом, предата Штабу Чачанског одреда, а пиштољ и опасач задржао је код себе Душан Јечменић — Јечменица.

Слободан РАНБИТ!